

Venec lepih dogodkov iz življenja našega cesarja.

5 Vljudnost našega cesarja.

Naš cesar je bil leta 1904. v Lvovu. Nekega dne se je z grofom Badenijem peljal iz mesta, kar se približa vozu množica kmetov ter klečé povzdiguje roke in ponuja svoje prošnje. Cesarski namestnik da znamenje, naj se odstranijo in naj ne bodo nadležni; cesar pa sam sprejemlje prošnje in jih skrbno spravlja na vozu. Kmetje hvaležno poljubljajo vladarju roke, noge in oblačila ter ga navdušeno pozdravljajo, dokler jim ne izgine cesarski voz izpred oči.

* * *

Leta 1892. je bil naš cesar 2. januarja na Štajerskem na lovu. Ko se je nekega dne vračal domov, je vprašal svojega zvestega služabnika: »No, Mjhlbacher, zakaj pa ne kadite?«

»Veličanstvo, nimam smodke pri sebi,« odgovori.

Cesar mu pomoli svojo zalogo in reče: »Náte, izberite si!«

Plahoma vzame spremljevalec smodko, pa si je ne upa vpričo cesarja zažgati, tudi bi si jo rad ohranil v spomin, ter jo vtakne v žep.

Kmalu na to ga cesar vpraša:

»Zakaj pa ne kadite, saj zdaj imate smodko?«

»Veličanstvo, doma jo bom pokadil.«

»Ne, zdaj morate kaditi!« odvrne cesar ter ponudi lovcu ogenj, da si jo nažge.

* * *

Nekega dne (leta 1889.) je šel naš cesar zjutraj na vse zgodaj na lov na divjega petelina. Lovci so bili odrinili nekoliko prezgodaj in so morali čakati ter so se precej glasno pogovarjali. Kar prideta mimo dva drvarja. Ker je bilo še temno, nista spo-

znala cesarja in njegovih spremljevalcev. Eden drvarjev stopi k cesarju in reče kar po domače: »Lovec, ali imate kaj ognja?« Cesar prižge gobo in jo da drvarju. Ta si zažge pipo in vprašuje dalje: »Lovec, ali greste nad petelina?« — »Da,« odvrne cesar, »pa zakaj to vprašate?« — »No, zato, ker vam bo petelin lepo zapel, če se boste tako glasno pogovarjali,« zavrne drvar. Njegov tovariš ga sune in mu zašepeče na uho, da stoji pred cesarjem. Drvar pa se urno odreže: »Pa brez zamere, nisem mislil nič hudega!« potegne iz vivčka, privzdigne klobuk in gre dalje. In cesar? Smejal se je na tihem in kaj vseč mu je bila ta gostobesednost preprostega moža.

* * *

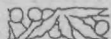
Ob vojaških vajah na Moravskem (leta 1887.) se je vsak dan naš cesar peljal iz grada, kjer je stanoval, na kraj vojaških vaj in potlej zopet nazaj. Ljudstvo ga je veselo pozdravljalo. Nekoč se mu je ob taki priliki bližalo več poljedelcev, pa le bolj oddaleč in z nekakim strahom. Cesar pa jih kliče k sebi, rekoč: »Le pridite le-sem vsi, saj ste vsi moji otroci.«

Pozneje je dal lastnik onega gradu tam postaviti spomenik, ki naj bi pričal potomcem, kako prijazno in blagohotno občuje naš svitli vladar s svojim ljudstvom.

* * *

Kovaški mojster Ferdinand Bokar na Ogrskem je dobil leta 1886. zlat zaslužni križec za svoje izvrstne poljedelske stroje. Za to odliko se je šel na Dunaj zahvalit cesarju. Predno se poslovil, vzame vrli mojster iz žepa cesarjevo sliko in zaprosi: »Veličanstvo, še eno prošnjo! Ko bi blagovolili pod to-le sliko zapisati ime?« — Cesar ga vpraša, zakaj želi to, in Bokar odvrne: »Ko umrjem, bo treba zaslužni križec nazaj dati, pa bi rad svoji družini zapustil spomin, da sem bil pri Vašem veličanstvu.« — »Pa nimam nič pri rokah, da bi mogel podpisati!« — »Jaz imam svinčnik pri sebi,« reče mojster in ga

hitro ponudi cesarju. Cesar se nasmehne in zapiše svoje ime pod sliko. Bokar se zahvali in pokašluje kakor v zadregi. »Ali še kaj želite?« ga vpraša cesar. »Da, veličanstvo — svoj svinčnik prosim, rad bi ga daroval domači šoli v spomin.« Zopet se nasmehne cesar in vrne svinčnik, ki ga je bil v roki pridržal, ter se ljubeznivo poslovil od kovaškega mojstra.

Kako je Jurček čmrlje ogrenil.

Da sta bila Tonček in Jurček poredna, tega ne moremo reči. No, Jurček je bil rad malo nevoščljiv, toda ne iz hudobnosti. Le jezilo ga je, če je bil kdo več kot on. Bratca sta bila Tonček in Jurček; Tonček pri kakih osmih letih, Jurček jih je pa izpolnil šele šest.

Nekega lepega popoldne priteče Tonček vesel k Jurčku:

»Jurček, čmrlje sem našel, čmrlje!«

»Kje,« vpraša Jurček malo nevoljno; že ga je jezilo, da jih ni našel on.

»Kje? Tam za tisto debelo lipo, s katere je lani Zabrdnikov Nace padel, ko je cvetje obiral.«

»Pa jih je dosti? Ali so sivčki?«

»Dosti jih je, dosti! Tako so lepi črni, kakor bi imeli žametaste suknjice! Jutri jih pojdeva ogrenit!«

»Seveda, samo škatljico morava dobiti! Zbijva jo iz kakih deščic. Ti dobi žebličke in kladivo, jaz pa grem k dedu. Oni vedó gotovo za kake pripravne deščice,« reče Jurček in teče v hišo k dedu.

Veseli so bili dedek svojih vnučkov in še sami so jima pomagali napraviti škrinjico. »Naj bodo veseli otroci,« so dejali, »saj smo bili tudi mi, ko smo bili mladi!«

Lepa škrinjica je bila to, lepa, na štiri oglje, malo podolgasta, spredaj pa vratica, da bodo mogli čmrlji vun in noter.